

ANI VE SNU

tvrtković

Vesna

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © Vesna Tvrtković, 2010
Cover and layout © Lucie Mrázová, 2010

ISBN 978-80-87162-62-0

■ Chodidla navíc

Utíkat umím. Ve škole jsem v běhu vždy vyhrávala. Popelka mě ujistila, že princezna se ze mě nikdy nestane, protože jsem už ve třetí třídě základní školy nosila máminy boty. Dlouhá léta jsem se těšila, že až jednou budu mít peníze, půjdu na operaci. Jako si lidi zmenšují nosy nebo zadky, tak si nechám zmenšit chodidla a bude ze mě princezna. Jenže jsem zjistila, že kdybych si to nechala udělat, měla bych problémy s rovnováhou a chozením a byl by ze mě leda tak kripl. A tak mi nezbylo, než soucítit s Popelčinými nevlastními sestrami, které se zoufale snažily natlačit svá chodidla do miniaturního střevíčku, jen aby se mohly stát princeznami, a v žádné verzi se jím to nepodařilo. Zatímco Popelce celou dobu se vším pomáhala zvířata a nakonec i nadpřirozené síly, a to v kterékoliv adaptaci.

Když mě ale viděl běhat trenér atletiky, nejen že mě chtěl do svého týmu, ale navíc trval na tom, že jsou moje chodidla stvořená k běhu. Nadchlo mě, že se najde někdo, kdo dokáže obdivovat to, za co se já celých svých třináct let styděla.

„Tvoje nohy jsou čistý peníze, udělej tě bohatou a slavnou!“

Jenže atletika ze mě žádnou princeznu neudělala, trenér mě neupozornil, že budu muset běhat dnem

i noci, ve sněhu i v kroupách, do kopců a z kopců... a to mě neba, měla jsem se vézt kočárem.

Tak jsem se rozhodla zařídit si život po svém. Když už mám netradiční nohy, budu mít taky netradiční práci.

„Váš lístek, prosím.“

Opakoval muž s odznakem.

„Můžu vidět vaší licenci?“

„Samozřejmě.“

Slušně mi ukázal platnou licenci se svým jménem.

„Nemám lístek.“

„Tak doklady.“

„Nemám.“

„Tak se mnou vystupte, zavolám policii.“

Vystoupili jsme.

„Než policie přijede, budu už v čudu.“

Koukl se na mě nedůvěřivě a přistoupil blíž. Já zas o pár kroků ustoupila. Byl docela starý a celkem při těle, hračka. Popoběhla jsem pozpátku. Nachytil se a běžel za mnou. Utíkala jsem dost pomalu, tak, aby měl pořád pocit, že jsem mu na dosah, ale pak už jsem ho nechtěla trápit, byl to slušný výkon, nastarovala jsem tedy pořádně, a když jsem se po chvíli zastavila, nebyl už vidět a ani jsem nevěděla, kde právě jsem. Ale to mi nevadilo, povedlo se mi ho celkem dobře vyhecovat a měla jsem z toho radost.

Nemyslete si, že jsem sadista, vůbec, tomu chlápku trochu běhu prospělo, pravděpodobně to byl jediný pohyb, kterého se mu v posledním měsíci dostalo. A nebojte, na infarkt to rozhodně nebylo, bylo to vhodně zvolené tempo, na to mám cit.

Sundala jsem si krátkou blondátou paruku, sčesala svoje dlouhé vlasy do drdolu, nasadila obrovské

dioptrické brýle, na mapě našla restauraci U zelené kočky a jela tam.

Jako předkrm jsem si dala carpaccio, hlavní jídlo čerstvou mořskou rybičku na doporučení a zmrzlinu jako zákusek. K tomu jsem měla láhev nějakého francouzského červeného, kterého jsem se ani nenapila, protože alkohol nemám ráda. Objednala jsem si to jen z toho důvodu, že to bylo to nejdražší pití v restauraci. Jedna láhev vína byla dokonce dražší než všechno moje jídlo dohromady, milovníky alkoholu nechápu.

Po jídle jsem požádala o zaplacení. Když se číšník blížil, odhadovala jsem jeho schopnosti. Opálený ze solária, namakaný z posilovny, asi tak třicet let, na první pohled zdravý a silný – o dost zajímavější výzva.

Byl asi čtyři metry přede mnou, když jsem se pomalu začala zvedat a směřovala ke dveřím. Zavolal na mě a trochu si pospíšil. Já však nasadila o něco svižnější tempo v domnění, že je v dobré kondici, jenže, když jsem se otočila, nebylo po něm vidu. Tak jsem mu chtěla dát druhou šanci a vrátila se zpátky. Když jsem otevřela dveře, začal hlasitě nadávat a rozeběhl se. Tak jsem utíkala taky. Jenže on to v první půlce kopce vzdal. Zřejmě nikdy neběhal do kopců a z kopců a v kroupách a v dešti, nejspíš jen zvedal činky ve vyhřáté tělocvičně. Byl to naprosto mizerný výkon, tak jsem mu další šanci nedala a celkem zklamaná se zastavila za rohem. Tohle měl být zajímavý soupeř a on to tak ledabyle vzdá! Rozmazlený líný posera!

Ale to je fuk, čekala mě větší výzva. Obchodák. Kamery, spousta lidí, jedny dveře, čtyři ochranky. To vyžadovalo detailnější úpravu kostýmu, na to jsem potřebovala bezpečí domova. Můj byt má rozlohu

84 metrů čtverečních. K normálním účelům dohromady i s koupelnou, záchodem a chodbou využívám 35 metrů, zbytek bytu zabírá šatna schovaná za obrovskou obývací stěnou, se kterou nejde pohnout, ale dá se skrz ní po čtyřech prolízt. Když se v zadní stěně otevrou tajná dvířka, člověk se ocitne v místnosti, kterou by mi mohla závidět většina divadel.

Paruk mám 78, paruka je základ. Šatů, kalhot, sukání, triček, tílek, sak, košilí, kravat nespočetně, ale jsou mezi nimi odstíny všech barev. Barva, kterou bych nevlastnila, prostě neexistuje. Pak klobouky, čepice, kšilty, šátky, boa, sluneční a dioptrické brýle všech velikostí, knírky, bradky, umělé nosy různých velikostí, umělá prsa velikosti čtyři, umělý hrb na záda a umělé těhotenské břicho. V koutě mám maskérnu plnou šminek, makeupů, laků na nehty, umělých nehtů, tužidel na vlasy, třpytek a nevím čeho všeho.

Zvláštní skříň mám vyhrazenou pro boty. Všechny velikosti 45. Vlastním odhadem tak 140 párů, ale zvláště pyšná jsem na osmnáct párů lodiček s odenovacím podpatkem. Z luxusních večerních botiček dokážu během dvou sekund udělat tenisky a můžu běžet a běžet. Každopádně, v téhle dílně jsem se hodlala připravit na svůj další úkol.

Budu za muže. Bradka, paruka, husté obočí, širší nos, klobouk a skvěle padnoucí černý oblek. Nepoznala by mě ani vlastní máma.

Do vozíku jsem si dala jen pár věcí. Zato cenných. U pokladny jsem si to poskládala do tašky, zamávala na paní pokladní a utíkala. Pozpátku, abych viděla její reakci. Zvedla se a začala volat ochranku. Jenže dva z nich si povídali, kolem jednoho jsem proběhla a čtvrtého jsem ani neviděla.

„Zastavte jí!“

Ti ubožáci, kteří se měli postarat o bezpečí zdejšího podniku, volali na pomoc svoje zákazníky. Asi dvacet metrů od prodejny jsem se rozhodla počkat. Čekala jsem skoro minutu, než se na obzoru objevil nemotorný muž v černém. Ach jo, nuda a zase nuda. Nechala jsem ho přiblížit se na dva metry a zase zmizela, tahle hra neměla cenu, spoluhráči byli na dvě věci.

Dost mě otrávil, že největší zážitek dnešního dne mi poskytl starý revizor. Zklamaně jsem si sundala vousy, paruku a obočí, obrátila sako naruby a měla tak fialový dámský vršek, rozepnula jsem nenápadné suché zipy na kalhotách pod kterými jsem měla fialové šortky a klobouk naruby byl taky fialový. Nos i černé boty jsem si nechala. Celé to byl dost extravagantní model, který se po dnešku stane na pár let zas nepoužitelný. Alespoň v této zemi.

Dneska zvládnou ještě jedny potraviny. Jeden vietnamčí prodavač, žádná kamera, žádné davy lidí. Brnkačka. Nuda. Ale s dneškem se stejně nedalo nic moc udělat, žádná zábava, pouze práce. Třeba to vedro působí na lidi tak, že se jim nechce moc hýbat. Nevím, já s vedrem problémy nemám. Nemám problémy s ničím, však jsem běhala v kroupách i dešti a do kopců a z kopců... Když se mi chce běžet, tak prostě běžím a všechno je mi ukradené. Jen mě nikdo k běhu nesmí nutit, volba to musí být moje.

Vietnamčičky mám ráda. Říkám si, že nějaký můj předek musel být Vietnamčík, protože se povahou víc podobám každému Vietnamčíkovi než komukoliv jinému z mé rodiny. Jsou pracovití, nepijí alkohol, neberou drogy, vždy se usmívají a jsou na všechny milí, přitom si zároveň udržují distanc. Takové chování mám ráda a líbí se mi představa, že nějaká

moje praprababička se nedotkla alkoholu. Dokonce si myslím, že mám i trochu šikmý oči po ní.

Ale běhat neumí, chodidla mám asi po nějakém úplně jiném předkovi, možná černochovi. Nikdy jsem totiž neviděla dobrého asijského sprintera.

Takže, ten prodavač mě sice svým výkonem nijak nepotěší, ale samotná jeho přítomnost mi dnešní den přeci jen trochu napraví. A vlastně mě mrzí, že ho musím nutit k něčemu, k čemu nemá předpoklady. Kdybych mohla, nabídla bych mu zkoušku z bojového umění, svůj úkol bych tím vlastně taky splnila, jenže to zas vůbec neumím já. Umím pouze běhat, takže spravedlivý souboj jsem mu nemohla nabídnout. Zatímco mi dával nákup do tašky, usmála jsem se na znamení omluvy, vzala do ruky nějaké drahé víno a zdrhala. Nastartoval ihned, bez rozmyšlení, bez vyčkání, bez ohlednutí. Prostě vynikající postřeh. A pak mě pronásledoval. Nebyl přehnaně rychlý, ale vzhledem k tomu, jak malá měl chodidla, to byl zcela neuvěřitelný výkon. A hlavně vytrvalý. Běželi jsme a běželi, až jsem si říkala, že jsem určitě zcela zapoměla na nějaké vynikající asijské maratonce a že si to budu muset dohledat. Napadlo mě taky, že na něj třeba slunce působí úplně opačně než na Evropany, možná ho má po celý rok nedostatek, ale dnes se jím stačil naplno nabít. Měla jsem dost času na přemýšlení, protože jsme běželi opravdu dlouho, až se najednou, zničehonic zastavil a utíkal opačným směrem. Nejspíš si vzpomněl, že nechal celou prodejnu napospas a že už bylo na čase se vrátit.

Podářilo se mu unavit mě. Bylo skoro deset hodin večer a můj pracovní den právě skončil. Tedy, ne úplně, ještě zbývalo napsat zprávy...

Začala jsem popořadě, nejdřív dopis pro Dopravní podnik:

Věc: Prověření přepravního kontrolora Josefa Petrla, číslo licence 7459903

Josef Petrla mě slušně požádal o jízdenku. Poté, co jsem mu řekla, že ji nemám a že mu uteču, zareagoval, na svůj věk a proporce, velmi pohotově. Bez rozmyšlení se za mnou rozeběhl a svým výkonem mě celkem překvapil. Neříkám, že by se mu podařilo doběhnout mladého zdravého muže, ale jelikož jste o jeho věku a nadváze obeznámeni, musím připustit, že udělal, co mohl, že si své práce evidentně váží a že si ji tedy zaslouží.

S pozdravem Juana

Pak dopis pro majitele restaurace U zelené kočky:

Věc: Prověření zodpovědného vedoucího

Datum: 7. 8. 2005

Čas: 16:00

Muž s kasírkou zcela odpovídal zadanému popisu Vašeho vedoucího. Jeho atletická postava vzbuzovala naději, která ovšem zdaleka nebyla splněna. Jedinou reakcí, na kterou se zmohl, byl pokus mě slovně zastavit, a když jsem se ho snažila vyprovokovat podruhé, vyběhl odhadem deset metrů do kopce, aby se pak klidně vrátil do restaurace. Váš zaměstnanec je k ničemu, zaslouží si okamžitou výpověď.

S pozdravem Juana

Dopis pro vedoucího obchodního domu Tesco:

Věc: Kontrola čtyř členů ochranky obchodního domu Tesco

Za prvé, osoby, jež považuji za ochranku, jsem na pracovišti zaregistrovala tři, nikoliv čtyři. Dva z nich, jeden nápadně zrzavých vlasů, druhý asi čtyřicetiletý s knírem, si povídali i poté, co jsem utíkala bez placení. Vůbec si mě nevšimli. Třetí muž, věk asi čtyřicet pět let, mohutná postava, vlasy blondáté, žádal zákazníky obchodního domu, aby mě zastavili. Když nikdo nereagoval, rozeběhl se za mnou. Tempo ale zvolil mizerně pomalé, utekl by mu téměř každý. Na rozdíl od ostatních alespoň reagoval, takže v případě, že byste si museli někoho nechat, měl by to být on. I tak bych ale zvolila celkovou výměnu zaměstnanců.

S pozdravem Juana

P. S.: Doporučuji změnu uniformy, není uzpůsobena běhu.

A pro Hung Nguyen Mauh:

Vás Vietnamců si velmi cením a věřím tomu, že sama mám vietnamské předky, ale vždy jsem si myslela, že struktura Vašeho těla není uzpůsobena k dobrým běžeckým výkonům. Váš synovec mě ale inspiroval k tomu, abych si o své domněnce zjistila víc. Jeho start byl bez náznaku pochybnosti, naprosto automatický. Navíc tempem dost svižným i na bělocha vytrvale běžel asi deset minut, aby se pak otočil a běžel zpátky do obchodu, ve kterém

zůstalo hlídat asi dvanáctileté dítě, zřejmě jeho syn. Váš synovec je poklad, ručím Vám, že se na něj můžete zcela spolehnout.

Uctivě zdravím Juana

Tak, a tím můj pracovní den končí, tohle je moje každodenní práce. Zjišťuju, jak dobře zaměstnanci plní své povinnosti. A objednávky přijímám z celého širého světa. Sice ze mě není ani princezna, ani atletka, ale jsem jediný tajný agent tohoto druhu. Možná už tedy ne jediný na světě, protože věhlas tajemné Juany se rozšířil a kdekdo se snaží ve mnou vymyšlené a zrealizované profesi uplatnit. O nikom dostatečně dobrém jsem ale ještě neslyšela. Přála bych si, aby se někdo takový našel, a já tak mohla mít trochu volna, jenže tahle profese vyžaduje mnoho: dokonalou přípravu, pracovitost, zdravou výživu, nepolapitelnost, anonymitu, flexibilitu, rychlost a výdrž. Takto všestranně nadaného člověka ovšem není snadné najít. A taková pořádná chodidla, ty už teprve nikdo nemá...